

Okaze de la staĝo en Strasburgo estis ankaŭ invitaj gestudentoj el Barato.

Kiel krokodilantoj iĝas malkrokodilantoj: rakonto de kunveno.

Saismit Naik, Satavisha De, Shriya Hirve kaj Ishwari Mukalwar.

Ni estas studentoj de IISER, Puneo, apud Bombay en okcidenta Barato. Ni komencis lerni Esperanton lastan jaron kun nia instruistino Elise Haddad, kiu venis al Barato por unu jaro kiel instruistino pri la franca lingvo. Ni ĉiam havis intereson por novaj lingvoj kaj ties strukturoj. Do ĝi estis por ni bona ŝanco por lerni tiun lingvon kun logika strukturo. Kelkaj el ni ankoraŭ kurioziĝis pri la filozofio de lingvo facila por facile komuniki. En nia lando ne estas unu lingvo parolata de ĉiuj, do ni bone konas la problemojn devenantaj de ĝi. Ni havis lekcionojn de Esperanto semajnofine dum kvar monatoj ĝis la fino de la lernojar, kiam nia instruistino devis foriri de nia Universitato.

Post tio ni provis daŭrigi la lekcionojn: por tio ni kreis lernoklubon, kie ni provis instrui aliajn personojn, kiuj partoprenis. Ni ankoraŭ provis havi tempon por praktiki kaj plibonigi nian propran kapablon en Esperanto. Sed ni ne havis plu iun por korekti niajn erarojn, ni havis problemojn kaj malfacilis konversacii en la lingvo. Ni sekve sciis, ke se ni volas daŭrigi la klubon, kelkaj el ni bezonas pliboniĝi kiel esperantistoj, ĝis ili povos instrui la aliajn.

Do kiam ni aŭdis pri renkontiĝoj, ŝajnis al ni mirinda ŝanco por praktiki la lingvon. Ni serĉis kaj trovis la renkontiĝon en Strasburgo, en Francio, kie ni sciis, ke Elise povas helpi kun la organizado. Sed la pli granda problemo estis la financoj. Estus tro kosta afero por ni pagi la bileton de aviadilo. Do ni mem kaj nia instruistino Elise petis multajn organizojn, ĉu ili povas helpi nin financi parton de la vojaĝo. Tio estis longa kaj malfacila entrepreno kaj ni longe kredis, ke ni ne povos vojaĝi.

Sed finfine ni povis partopreni en la renkontiĝo kaj en kurso dum unu semajno en Parizo. Ni ricevis la informon nur kelkajn semajnojn antaŭ la vojaĝo. Ni tuj faris la demandon por la vizo. Ni ekscitiĝis dum la

tempo de nia ekzamenoj. La afero eblis, ĉar ni ricevis financon helpon de Esperanto-France-Est kaj ĉar la organizantoj de la renkontiĝo en Strasburgo ne nur senpagigis nian partoprenon en la kunveno, sed ankaŭ konsentis gastigi nin dum la kunveno: ni estas tre dankemaj al Bernard kaj Muriel Pidancier, Bruno Flochon, Marie-Claude Boreggio, Jeff Schelcher kaj Joël Fontaine. En Parizo ankaŭ nia instruistino kaj ŝiaj amikoj gastigis nin. Ŝi eĉ tre afable aranĝis kelkajn lecionojn kun sperta instruistino de esperanto: Michèle Abada Simon, kiu ankaŭ instruis senpage.

En Parizo ni unue ĉeestis kelkajn kursojn por plibonigi nian esperanton kaj "paroligi nin", kiel diris la instruistino. Michèle Abada-Simon estis tre bona kaj pacienca instruistino. Ŝi instruis nin per diversaj metodoj por kompreni kaj paroli Esperanton. Ni ankaŭ multe marŝadis en Parizo, ĉar tio estis nia unua vojaĝo al Parizo, al Francio, kaj eĉ al Eŭropo. Loĝante ĉe niaj gastoj ni ankaŭ ĝuis malkovri la kulturon kaj vivmanieron de la homoj. Estis tre interesa sperto por ni.

La 10-an de majo ni veturis per trajno al la belega urbo Strasburgo por la kunveno. Ni estis ekscititaj kaj iomete nervozaj. Nia gastiganto Bernard akceptis nin kun la granda flago de Esperanto. Ni ne havis iun ajn problemon por rekoni lin. Ekde kiam ni havis iomete da tempo antaŭ la komenco de la kunveno, li montris al ni la altegan kaj belegan katedralon de Strasburgo. De tie li montris al ni plurajn partojn de la urbo. Post tio ni renkontis multajn homojn el aliaj landoj en la kunveno. Ni ankaŭ konatiĝis kun geedzaj paroj, kies sola komuna lingvo estas Esperanto! La vespermanĝo estis tre afabla kaj ni lernis pri diversaj kulturoj de diversaj landoj. Tre lacaj, sed ankoraŭ vekaj ni vidis tre interesan filmon en Esperanto antaŭ ol iri al la hejmo de Bernard kaj Muriel por ripozi.

Dum la dua tago ni ĉeestis la unuan lecionon de progresiga kurso. Nia instruisto Fabien Tschudy ankaŭ estis tre bona kaj helpis nin klarigi multajn konceptojn. Ni iris al ekspozicio pri homaj rajtoj, kie ni lernis multe kaj ni mallonge promenis en apuda parko, kie ni vidis multajn cikoniojn en siaj nestoj. Antaŭ la vespermanĝo ni havis duan lecionon de la kurso, kie ni praktikis la paroladon de Esperanto per la

rolludoj. Poste nia instruistino kaj ni vizitis la Parlemejtojn de Eŭropa Unio. Dum ĉiuj tiuj ekskursoj ni lernis multe kaj plupraktikis la paroladon en Esperanto. Ni havis duoblan profiton! Post la vespermanĝo ni ĝuis la koncerton de Jonny M, kiu kantis en Esperanto. Ni ĝojas ke Esperanto ne nur estas komuna lingvo, sed ankaŭ kreas novan homan kulturon tra la mondo.

Ni komencis la lastan tagon kun Fabien: tio estis jam nia lasta leciono de la kunveno! La semajnfino pasis tiel rapide! Sed ankoraŭ ne tute finis. Post la tagmanĝo li ankaŭ gvidis nin tra la urbo kaj rakontis al ni ties riĉan historion, antaŭ ol li foriris trajne al Mulhouse kaj ni al Parizo. Do li akompanis nin ĝis la stacidomo.

Kontribuo de Élise:

Antaŭ ol renkonti miajn junajn baratajn esperantistojn, mi konfesas, ke mi lernis Esperanton nur en libro. Tiel ni lernis kune kun mia kunulo la bazojn de la esperanta lingvo. Se mi bone memoras, ni ankaŭ ĉeestis semajnfinan kurson dum unu tago kaj duono. Mi povis fari simplajn frazojn, mi komencis paroleti. Tiam, kiel multaj homoj, la amaso da aferoj farendaj en la vivo atingis nin. Esperanto restis forlasita. Kelkfoje mi provis legi artikolojn, revuojn, sed nur de tempo al tempo.

Fakte la studentoj de IISER Puneo rekondukis min al Esperanto. Dum franca kurso, dum unu el la multaj rolludoj por prezenti sin en la franca, ili starigis demandon pri lingvoj kaj aŭdis min respondi, ke mi parolas iom da Esperanto. Jes, jes. Kial ne?

Vi povas imagi, kia estis mia surprizo, ĉe la fino de la semestro, kiam studento aperis en mia oficejo por peti min komenci Esperantan klubon. Mi ne sciis, ĉu ni sentas nin kapablaj intrui esperanton. Sed ni devis akcepti. Ne ĉiutage grupo de promesplenaj kaj amindaj gejunuloj petas vin transdoni al ili ĉi tiun lingvon, kies mencio ofte provokas mokadon. Probable la defio de konstruita lingvo amuzis ilin. Mi ankaŭ supozas, ke en lando kiel Barato, kie la pragmata kaj etika problemo de la lingvo estas en la kerno de ĉiutagaj aferoj, estis nature ke la Esperanto-principo renkontas veran eĥon!

Ĉiokaze mi provis apliki al la esperantokursoj la metodojn, kiujn mi ankaŭ disvolvis en la didaktiko de la franca: kantojn, ludojn. . . mi malkovris por ili kaj kun ili la trezorojn de Jutubo kaj la kanton de la bovinoj. . . Mi pasigis tempon imagante, adaptante, tradukante, desegnante amuzajn ludojn, kiel eble plej efikajn. . . kaj estas multe pli malfacile, kiam oni ne

povas facile konduki la ludon – ĉar eĉ se mi progresis instruante al ili ĉiujn miajn sciojn, mi ankoraŭ ne estas vere sperta Esperantistino!

Mi fieras, ke ili persistis post mia foriro. Kaj mi volis kuraĝigi kaj rekompenci ilin ebligante ilian vojaĝon. La organizo kaj la serĉado de mono ne facilis. Mi eĉ devis antaŭdoni la monon de kelkaj aviadilaj biletoj kaj mi esperas reakiri ĝin organizante manĝadojn en asocieca restoracio en Parizo. (Vi ricevos la informojn, ne hezitu veni, ni bezonos gastojn!) Sed mi vere feliĉas trovi ion multe pli valoran en la Esperanto-komunumo ol mono: multajn homojn, kiuj helpas volontuli gastigante nin simplece oferante sian energion kiel instruistoj, ktp, en Parizo kiel en Strasburgo!

Fine, certe oni povas diri, ke mi sukcesis porti ilin al Parizo kaj Strasburgo, sed same veras, ke ili sukcesis konduki min al Strasburgo, kiu ankaŭ estis mia unua internacia renkontiĝo de Esperanto! Kaj finfine mi tre feliĉas, ke tiuj amikoj de malproksima parto de la mondo rekondukis min al la internacia lingvo. Per ilia kunestado la sperto pri Esperanto vere pli sencas!

Kontribuo de Sagnik:

En iu tago de novembro aŭ decembro 2017 mi iris al la oficejoj horoj de Elise Haddad, ĉar mi volis lerni Esperanton. Mi jam aŭdis en la lernejo, en la deknua klaso, pri tiu kreita lingvo kaj tio vekis mian scivolemon. Do mi demandis al Elise, ĉu ŝi povas instrui min.

Elise scivolis, ĉu aliaj personoj povus interesiĝi pri esperanto kaj proponis, ke oni organizu klubon. Do ni dissendis apertan proponon en la Universitato kaj multaj respondoj de interesiĝantoj venis.

Mi jam sciis, ke, jes, ekzistas aliaj interesiĝantoj, ĉar multaj studentoj de la franca kurso disvastigis la novaĵon de la instruistino, do ĉiuj scivolis kaj volis ĉeesti agadon gviditan de ŝi. Ankaŭ multaj personoj ŝatis la ideon, lerni facilan lingvon, kiun oni povas rapide paroli. Finfine multaj personoj fidis la

Lasta saluto